РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-4 У. 16547/20
Дана 07.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу судија: Гордана Сукновић Бојаџија, председник већа, Весна Мартиновић и Гордана Николић Врбашки, чланови већа, уз учешће судског саветника Милане Узелац, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Тихомир Димковић, адвокат из Зрењанина, Краља Александра I Карађорђевића 23, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КАБИНЕТА МИНИСТРА, 01 број 9744/20-2 од 19.08.2020. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем утврђено је да је АА, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у ..., овде тужиоцу, престао радни однос дана 25.02.2020. године, када је постала правноснажна пресуда Основног суда у Зрењанину 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, којом је именованом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, због учињеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика.

Тужбом, поднетом Управном суду 28.09.2020. године, тужилац оспорава законитост решење туженог органа, због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене Закона о полицији, Закона о општем управном поступку и Закона о државним службеницима. Наводи, да је оспорено решење

незаконито, јер се у заглављу решења наводи да га доноси Влада Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, док се у потпису наводи да га потписује у првом реду потпредседник Владе и министар унутрашњих послова, иако он није био запослен у Влади Републике Србије, нити у Кабинету министра, већ у Министарству унутрашњих послова Републике Србије. Сматра да наведено оспорено решење чини нејасним, неразумљивим и незаконитим. Истиче, да је последњи пут од стране послодавца распоређен 28.11.2018. године када је примио решење Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, Дирекције полиције, Подручне полицијске управе у ..., 03/20 број: 112-6514-176/2018, а не Владе Републике Србије, која је донела оспорено решење и утврдила му престанак радног односа. Позива се на одредбу члана 43. став 2. Закона о Влади и указује да Влада Републике Србије не одлучује о престанку радног односа запослених у министарству. Даље наводи, да на незаконитост решења утиче и чињеница што је донето 19.08.2020. године, док се у диспозитиву утврђује да му је радни однос престао 25.02.2020. године, чиме оспорено решење има повратно дејство, што је у супротности са чланом 198. став 1. у вези са чланом 197. став 1. Устава Републике Србије. Истиче, да је повратно дејство незаконито, јер је све до дана доношења оспореног решења био у радном односу код туженог, примао зараду, а за период од 25.02. до 19.08.2020. године су му уплаћивани доприноси и порези. Сматра, да оспорено решење може важити само за убудуће, а да је правно неодрживо да производи последице од 25.02.2020. године. Наводи, да је оспорено решење незаконито и због тога што је чланом 172. став 1. тачка 2. Закона о полицији прописано да полицијском службенику, односно запосленом по сили закона престаје радни однос ако се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци – даном достављања правноснажне пресуде министарству, док је тачком 3. истог члана прописано да по сили закона радни однос престаје када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за, између осталог, кривично дело злоупотреба службеног положаја, даном достављања правноснажне пресуде министарству. Тврди да, самим тим, осуда на условну казну не може бити основ за престанак радног односа по Закону о полицији. Указује, да је Законом о полицији прецизно одређено када престанак радног односа производи дејство и да је прописано да радни однос престаје даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде. Истиче, да су Законом о полицији јасно и прецизно прописани услови за престанак радног односа полицијских службеника и запослених, због чега се не може применити члан 250. Закона о полицији, који прописује примену прописа о државним службеницима када Законом о полицији и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано. Указује, да је Закон о полицији lex specialis у односу на Закон о државним службеницима, који је lex generalis и да не постоји законски основ за примену члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности. Предлаже, да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и туженог обавеже да му накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 30.000,00 динара и на име таксе на тужбу у износу од 10.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Навео је, између осталог, да је у конкретном случају разлог престанка радног односа полицијском службенику изречена условна осуда на казну затвора од 8 (осам) месеци са периодом проверавања од три године за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника. Указао је да је новелама у Закону о државним службеницима од 16.12.2018. године, конкретно у члану 131. став 1. тачка 2. прописан додатни основ престанка радног односа државном службенику - изрицање условне осуде на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника – даном правноснажности пресуде. Сматра, да суд мора да узме у обзир да у складу са новелама Закона о државним службеницима од 16.12.2018. године условна осуда представља засебан основ за престанак радног односа, да престанак радног односа услед осуде на условну осуду није регулисан Законом о полицији, али да је чланом 172. став 1. истог закона прописано да се примењују случајеви престанка радног односа утврђени другим прописима. Истакао је да се у складу са наведеним, поред примене члана 172. Закона о полицији, у конкретном случају примењују и други прописи којима је регулисан престанак радног односа.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списа предмета ове управне ствари, произлази да је пресудом Основног суда у Зрењанину, 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, која је постала правноснажна дана 25.02.2020. године, тужилац, запослен у Министарству унутрашњих послова, Полицијској управи у ..., оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело. Виши суд у Зрењанину је донео пресуду, број 2 Кж1. 220/18 од 25.02.2020. године, које су одбијене, као неосноване, жалбе Основног јавног тужилаштва у Зрењанину и браниоца окривљеног АА, овде тужиоца, а пресуда Основног суда у Зрењанину, 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, потврђена. Имајући у виду да је пресудом Основног суда у Зрењанину, 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, која је постала правноснажна 25.02.2020. године, тужилац оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда, утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, тужени орган је оценио да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Како је наведена пресуда Основног суда у Зрењанину, 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, постала правноснажна 25.02.2020. године,

наведени датум је опредељен као датум престанка радног односа тужиоца, у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Тужени орган је указао да је решење о престанку радног односа које се доноси по сили закона декларатoрног карактера и да се тим решењем утврђује разлог и дан престанка радног односа, а да послодавац у том случају нема дискрециона овлашћења, већ је у обавези да донесе акт о престанку радног односа. Истакао је да је одлучна чињеница за доношење оспореног решења о престанку радног односа по сили закона то што је тужиоцу правноснажном пресудом изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника. На основу свега изнетог, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18) прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у страној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмаље шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена

условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службе е тајне (члан 369. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да је пресудом Основног суда у Зрењанину, 3К. 546/15 од 05.07.2015. године, која је постала правноснажна дана 25.02.2020. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика и да му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико у року од 3 (три) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је оспорено решење незаконито, јер је у заглављу наведено да га доноси Влада Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, док се у потпису наводи да га потписује у првом реду потпредседник Владе и министар унутрашњих послова, иако он није био запослен у Влади Републике Србије, нити у Кабинету министра, већ у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, али налази да нису основани. Ово стога, јер увод оспореног решења, у складу са одредбом члана 141. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС”, бр. 18/16 и 95/18), садржи назив доносиоца и пропис о његовој надлежности, а то је одредба члана 23. став 2 Закона о државној управи (“Службени гласник РС”, бр. 79/05 ... 30/18 – др. закон), којом је предвиђено да министар представља министарство, доноси прописе и решења у управним и другим појединачним стварима и одлучује о другим питањима из делокруга министарства. Имајући наведено у виду, оспорено решење је правилно потписао министар унутрашњих послова ... као руководилац Министарства унутрашњих послова, при чему околност да је именовани министар истовремено обављао функцију потпредседника владе није релевантна за одлучивање у овој управној ствари.

Суд налази да нису основани ни наводи тужбе којима се указује да су Законом о полицији јасно и прецизно прописани услови за престанак радног односа полицијских службеника и запослених, због чега се не може применити одредба члана 250. тог

закона, која прописује примену прописа о државним службеницима када Законом о полицији и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, те да не постоји законски основ за примену члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, као и да је Законом о полицији прецизно одређено када престанак радног односа производи дејство тако што је прописано да радни однос престаје даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде. Ово стога, јер је, и поред тога што Закон о полицији представља посебан закон (lex specialis) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, а којим је у члану 132. став 1. тачка 2. изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, поред осталог, ако му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, али је нашао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, на које је правилно примењено материјално право, без повреде правила поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредаба члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу 1. диспозитива ове пресуде.

Имајући у виду успех у спору, суд је, применом одредби члана 66, члана 67. и члана 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 07.06.2021. године, III-4 У. 16547/20

Записничар **Председник већа-судија**
Милана Узелац,с.р. **Гордана Сукновић Бојаџија,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

AJ